

Saarna Sampo Muurinen

Kristuksen kuninkuuden sunnuntai (Tuomiosunnuntai)

Puerto San Francisco -kirkko lauantaina 25.11.2017

Tuomiosunnuntain evankeliumin edellä (Mt. 24:36–25:30) Jeesuksen opetus kehoittaa seuraajiaan lukemaan ajan merkkejä, valmistautumaan, olemaan Jumalan valtakunnan odotuksessaan uskollisia ja hoitamaan saamiaan lahjoja rohkeasti ja viisaasti. Kuvaus suuresta erottelusta viimeisellä tuomiolla huipentaa edelliset opetukset kosmiseen loppunäytökseen: ”Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista.” (Mt. 25:31–32)

Eksegeettisen standardikäsitteen mukaan ”vähimmät” ovat evankeliumin 10. luvussa mainittuja kierteisiä julistajia, joita kutsutaan ”vähimmiksi” (Mt. 10:40–42). Tuomiosunnuntain teksti kehottaa siis varsinaisesti pitämään huolta sananjulistajista!!! Miten herkullinen aihe tämä olisi tänne Puertoonkin...täysin villien julistajien kylvömaille. Ja samalla hyvin kiusallinen aihe, joten jätän sen nyt.

”Kaikki kansat” – Ihmisen Pojan valtaistuimen edessä merkinnee koko ihmiskuntaa. Itse opetus tuomion perusteista suuntautuu kuitenkin ilmeisen suoraan kristityille. Se on kehotuspuhetta meille siitä, miten meidän tulee suhtautua toisiin ihmisiin, erityisesti marginaalissa oleviin. Evankeliumi kertoo, että ihminen valmistautuu Kristuksen paluuseen eläessään todeksi lähimmäisenrakkauden käskyä, rakastaessaan syrjässä olevia tai yhteisöstään ulos sysättyjä.

Evankeliumin ajatus siitä, että palvelemme Jeesusta palvelemalla toisia ihmisiä, on kiehtova. Yhden esikuvan saattaa nähdä Vanhan testamentin sananlaskuissa, 19:17: ”Joka köyhää armahtaa, lainaa Herralle, ja Herra maksaa takaisin hyvän teon.” Matteus kuitenkin samaistaa hädässä olevat ja Ihmisen Pojan tavalla, joka herättää monta kysymystä. Onko Kristus samalla tavalla läsnä kärsivissä kuin uskomme hänen olevan ehtoollisen ja kasteen sakramenteissa, sakramentaalisena todellisuutena?

Vai onko hänen läsnäolonsa ”juridista” – hädässä olevat edustavat Kristusta maailmassa. Suhtautumisemme heihin kertoo suhteestamme Kristukseen. Vai onko kyse jostain muusta? Ensimmäisen Mooseksen kirjan jakeissa 18:1–2 kerrotaan: ”Herra ilmestyi Abrahamille Mamren tammistossa – ja kun hän [Aabraham] kohotti katseensa, hän näki kolmen miehen lähestyvän.” Teksti antaa ymmärtää, että kolmen miehen kohtaamisessa Jumala ilmestyy Aabrahamille. Kysymys Jumalan tai Kristuksen läsnäolosta kärsivissä (tai ohikulkijoissa) on läsnä tässä ja nyt.

Vaikka emme ymmärtäisi asiaa älyllisesti eritellen, todellisuus puhuttelee meitä toisinaan itsessään. Sairaana tai marginaalissa olevan kohtaamiseen tuntuu joskus liittyvän sellaista Pyhän läsnäoloa, jota on vaikea pukea sanoiksi. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että kärsimystä itsessään pitäisi jotenkin ylevöittää; pahalta se näyttää ja tuntuu - aina. Ennen kaikkea, viimeisen tuomion teksti kehottaa vakavasti tarttumaan käytännön toimiin: palvelemaan nälkäisiä, kodittomia, köyhiä ja sairaita. Kyse on arkisesta, ”maallisesta” toiminnasta, joka ei ole meistä etäällä tai vaikeasti ymmärrettävää.

Päivän evankeliumissa myös Jeesus korostaa ihmisen vastuullisuutta Jumalan edessä. Ei siis ole ollenkaan yhdentekevää, miten me elämme ja millaisia jälkiä jätämme itsestämme tähän luomakuntaan ja toinen toisiimme. Kaikella mitä teemme tai jätämme tekemättä, on oma merkityksensä. Ja hyvä niin. Vaikka protestanttinen teologia korostaakin sitä, että pelastuminen on kiinni yksin armosta, on hyvä, että myös lähimmäisen rakkaudella on merkitystä.

Juuri tätä tuomiosunnuntain Jeesus haluaa korostaa. Usko kulkee käsi kädessä välittämisen kanssa. Jumalan armo ja ihmisten välinen armollisuus kuuluvat yhteen. Jumala tarvitsee meitä kantamaan toinen toistemme taakkoja. Pohdittiinpa sitä mitä tahansa teologisia syvällisyyksiä, vievät kaikki tiet aina viime kädessä rakkauteen, välittämiseen. Siitähän kristinuskossa on kyse, tai ainakin pitäisi olla. Myös tuomiosunnuntaina.

Rakastamisen vaatimuksessakin on kuitenkin vahvasti läsnä armo. Aina ei ole helppoa rakastaa ja välittää. Joskus omat voimat eivät vain riitä, joskus tarve tulla rakastetuksi on suurempi. Jumalalle yrittäminen on melkein päärakkaus tärkeämpää kuin mikään muu. Riittää, että yrittää ja lähtee liikkeelle pienestä.

Tuomiosunnuntain evankeliumissa Jeesus sanoo, että tulee päivä, jolloin meidät haastetaan vastaamaan kaikista teoistamme. Viimeistään silloin ei olekaan enää yhdentekevää, miten on aikansa käyttänyt. ”Kaiken, mitä olette tehneet tai tekemättä jättäneet yhdelle vähäisimmistä, olette tehneet ja tekemättä jättäneet minulle”, sanoo Jeesus.

Meidän teoistamme iloitsee – tai kärsii – myös Jumala. Tämä ajatus saisi olla ohjaamassa käsiämme ja sanojamme joka päivä. Tuomio, maailmanloppu, katastrofi, kriisi. Kaikkiin näihin sisältyy myös muutoksen mahdollisuus. Kun vanha toimintatapa osoittautuu mahdottomaksi, on etsittävä uusia teitä. Meidät kristityt on kas-

tettu Jumalan lapsiksi, Jeesuksen seuraajiksi. Kaste velvoittaa meitä joka päivä oppimaan lisää – silloinkin (ja erityisesti silloin!), kun olisi helpompaa tehdä vain niin kuin on aina tehty.

Kristittyinä eläminen on mahdollisuus ja haaste jatkuvasti miettiä elämän peruskysymyksiä yksin ja yhdessä toisten kanssa. Kristittyinä eläminen merkitsee mahdollisuutta ryhtyä vastavirtaan kulkijoiksi, suurissa tai pienissä asioissa. Se merkitsee mahdollisuutta ja myös velvollisuutta etsiä ja löytää uusia tapoja elää tässä maailmassa. Meille kristityille on uskottu jatkuva haaste muuttaa maailmaa.

Miten vastaamme haasteeseen? Oikealle vai vasemmalle? Jeesuksen vertauksen kärki on siis oikeudenmukaisuuden toteutumisessa. Sillä ei ole mitään tekemistä järjestyksen kanssa: on pakko päästä oikealle? Kaikkien... Oikealle puolelle pääsivät Jeesuksen vertauksessa ne, jotka olivat toimineet oikein! Perusteena ei siis ollut ihmisen hyvät teot vaan oikeat teot! Meitä kutsutaan joka päivä miettimään, toteutuuko oikeudenmukaisuus, tulevatko ihmiset kohdatuiksi ja todesta otetuiksi ympärillämme, onko Jumalan valtakunta jo täällä? Tällä tiellä kanssamme on Jumala, Jumala, joka on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Parempaa opasta on vaikea kuvitella. Miten sinä vastaat tähän haasteeseen?